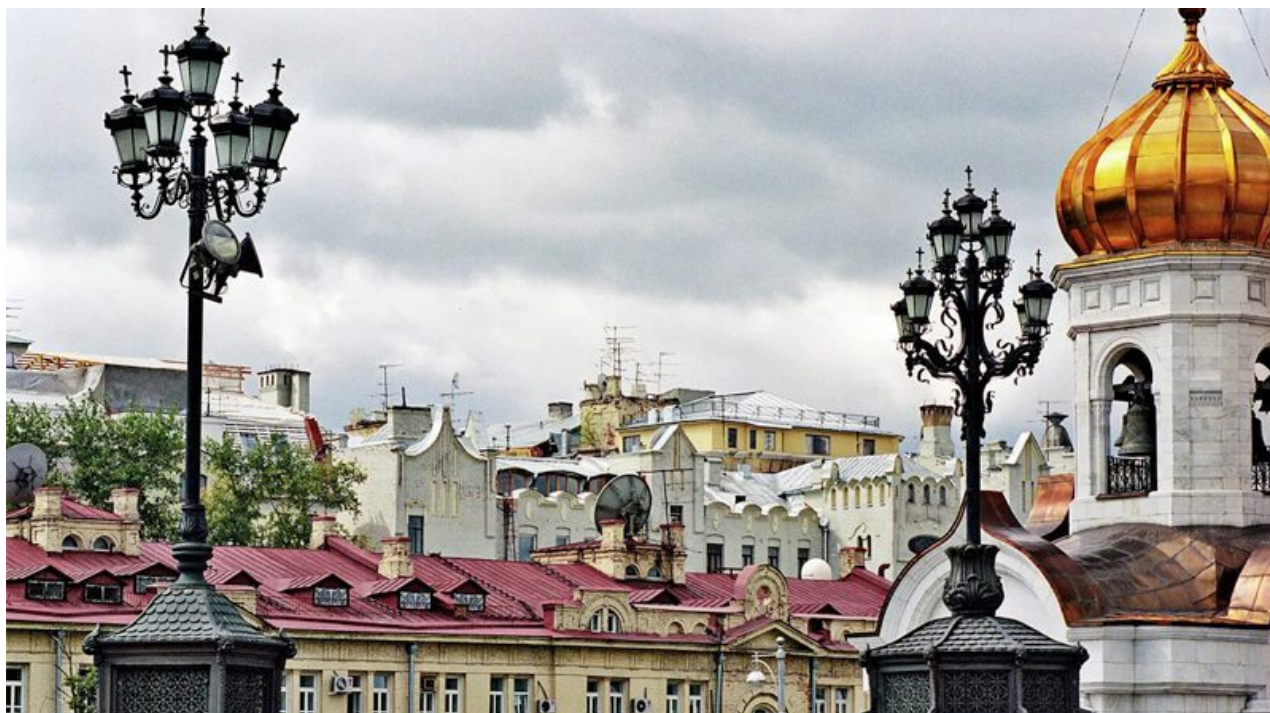

Rusko si vybudovalo svoji vlastní Evropu

 polec24.cz/blog/rusko-si-vybudovalo-svoji-vlastni-evropu

8. 9. 2023

blog

Pohled na starou Moskvu a chrám Krista Spasitele – RIA Novosti, 1920, 08.09.2023

Dnes z jiného soudku informací o jakých se u nás mluví velmi málo. Když započala SVO, bylo nemálo těch, co se i u nás rozvteklili na Rusko, to chudé, špinavé, korumpované, hloupé, zablácené, ba i jsem slyšel o medvědech, co chodí i po ruských městech. A vůbec by tam měli držet hubu a poslouchat nás tady z kvetoucí Evropy ... Myslel jsem si svoje, nemělo a nemá cenu takovým dokazovat, že už dávno to tak není a že už to dost dlouho není země, která by byla plně závislá na ropě a plyn (příjmy do ruského rozpočtu z této činnosti činí neuvěřitelných pouhých 15% příjmů Ruska ...) Už kolem roku 2010 (!) se začaly objevovat první vlaštovky obrození nejen Moskvy. Mnohá města z „provincií“ se proměnila k nepoznání. Samozřejmě, k tomu bylo je a bude vždy potřeba vedení, které se

bude starat o lidi a ne o své vlastní kapsy. Bylo to tak i před listopadem, je to tak i dnes i u nás. Vždy záleží jen na tom, co si lidé postaví, zařídí a jak se k tomu chovají. Peter 008

Victoria Nikiforova

At' už je to Londýn nebo Hongkong, New York nebo Rio de Janeiro – v každé světové megalopoli je Moskvan vidět už z dálky. Na tváři mu zamrzla truchlivá otázka. Nebo spíše mnoho otázek. Proč autobus nepřijíždí podle jízdního řádu z minuty na minutu? Kde jsou nabíječky a bezplatná wifi? Proč je restaurace zavřená, když jsou teprve dvě hodiny ráno? Bolí mě břicho, kdy už přijede sanitka? Jak to, že nepřijede? Zbláznili jste se vy tady?

Všude něco chybí, všechno je špatně. Bois de Boulogne je možná krásným lesem, ale proč je tam tolik prostitutek? Nábřeží Tibery jsou atmosférická, ale proč na něm vystavovat harampádí a snažit se ho prodávat turistům? Newyorské metro je špinavé a děsivé. Londýnské metro často nemá eskalátory a musíte chodit po schodech.

Moskevští běžencí málem uspořádali v Izraeli povstání, když tam nenašli své rodné dýňové latté. Tvaroh z (tady by měla být reklama) už přiměl tisíce přesídlenců k návratu. “A sádlo jedí ruské!” – Sergej Michalkov by zde slovně moralizoval.

Špatně se pije cappuccino za 11 eur za šálek v centru Říma. Je tak nějak nezajímavé, nechutná. Dokonce i Berniniho mramory vedle této směšné ceny blednou. Nemůžete si pomoci, ale vzpomenete si na svou oblíbenou malou restauraci na rohu Tverské-Jamské a chce se jít domů.

Hodně z toho je samozřejmě jen nostalgie. Moskva i dříve své děti obtížně pouštěla, milovali jsme ji i v 90. letech – se všemi trhlinami v omítce. Ale teď je to jiné, dnes výraz “nejlepší město na světě” zahrál novými barvami.

Podle nezávislých odborníků – často z těch nejnepřátelštějších zemí – patří Moskva mezi nejlepší megaměsta na světě. Ale z hlediska kombinace “cena – kvalita – bezpečnost” je absolutní jedničkou, o tom není sporu.

Jsou sice levnější hlavní města, ale upřímně řečeno, tam je to trochu děsivé. Jsou i luxusnější města, ale tam byste museli prodat ledvinu, abyste tam mohli žít alespoň týden. A jen v Moskvě si můžete užívat ultramoderního komfortu za docela rozumnou cenu a o půlnoci se volně procházet bez obav z nepříjemných setkání.

To vše se zdá být důvěrně známé jako vzduch. Ani tomu nevěnujeme pozornost. Ale podle moderních měřítek je to stále vzácnější luxus.

Před očima mé generace se západní velkoměsta neustále a rychle převracují v Gotham City (*město z cyklu Batman*) – několik čtvrtí pro bohaté a ponuré, nekonečné ghetto pro chudé, s oblastmi, kam nechodí ani turisté, ani policie. Od New Yorku po Marseille, velkoměsta Západu tuto cestu prodělaly během několika desetiletí.

Dnes už by se nikdo se zdravým rozumem nešel po půlnoci provětrat do newyorského Central Parku. V letní Moskvě přitom život teprve začíná – po nábřežích se procházejí milenci, na náměstích tančí tanečníci tanga, v parcích běhají sportovci. Rodiče se projíždějí s kočárky, v nichž spí malinkatí Moskvané.

Bezpečnost, zdravé jídlo, sport, procházky – co dál? Moskva má také neuvěřitelně demokratickou kulturu. Desítky obrovských koncertních sálů, stovky divadel, na dobrou operu můžete jít za 300 rublů na galerku – můžete jít každý den. Obrovské množství knihoven. Nekonečné množství bezplatných přednášek, filmových projekcí, výstav. “Aktivita”, jak se dnes s oblibou říká. Příšerné slovo, ale úžasný obsah.

Když se procházím po moskevském bulváru a vidím elegantní lidi v kavárnách, připadá mi, že před třiceti lety jsme si my všichni Moskvané chtěli vybudovat jakousi kouzelnou “Evropu”. Tedy takovou, jakou jsme si ji představovali z filmů a knih: útulné restaurace, víno ve vysokých sklenkách, krásné šaty, květiny kolem, chodníky umyté šamponem. Všichni jsou k sobě milí a i osobní neštěstí se v hluku velkoměsta vyfešákováných lidí lépe prožívá.

Není jasné jak, ale nám se to podařilo. Ta kouzelná, idealizovaná, romantizovaná “Evropa”, kterou jsme si vysnili a která nemá s moderní EU nic společného, je právě tady: v Ermitážní zahradě, v Orušejně uličce, na ulici Malá Bronnaja. A nemusíte nikam chodit. Ať Paříž dál mutuje v Gotham City. Bez nás, pánové.

Teď se do komentářů vrhnou různí lidé a budou křičet:

“Konzumerismus! “V Moskvě jsou příliš vysoko!”. Těmto lidem bych chtěl vzkázat, ať se rozhlédnou kolem sebe. V Moskvě pracují dnem i nocí miliony lidí, aby tato konzumní mašinerie správně fungovala. Kuchaři krájejí a vaří, orchestrálci ladí nástroje, kropiči myjí chodníky šamponem, taxikáři převážejí cestující a baletní sbor vystupuje u baru. A to vše proto, aby byl Moskvan – nebo host hlavního města – včas nakrmen, najedený, oblečený, ošacený a kulturně obsloužený.

I v hluboké noci je Tverská plná aut. Okna moskevských domů svítí až do svítání – tady vyrábějí auta a tady drony. Za tímto oknem profesor čte knihu a připravuje se na zítřejší přednášku. A tady mladý programátor nespí a píše hru, která – co čert nechtěl – z něj za pár let udělá milionáře.

Moskevský systém protivzdušné obrany odráží ukrajinské drony. Moskvané bojují na přední frontové linii, jak se na lidovou válku sluší a patří: dělníci, básníci a filozofové bojují společně. Vše je jako před dvěma a půl tisíci lety, kdy filozof Sokrates a dramatik Aischylos také úspěšně bojovali za své rodné Athény.

“Moskevský pluk” – tak se jmenuje báseň Vadima Pekova, najdete ji na sociálních sítích, přečtěte si ji.

A to všechno je moje Moskva. Každé září k nám přijíždějí statisíce venkovanů z provincií, pronajímají si byty, váhavě se zdraví se sousedy, rozhlíží se: jak to tady vypadá, nebudou se smát? Naše hlavní město není jen sociální výtah, je to sociální eskalátor. Vítejte, netlačte se, prosím. Do roka budou tito venkovští lidé brblat na “nově příchozí”. Ale takoví jsme všichni.

Můj pradědeček z otcovy strany přišel do Moskvy z Jaroslavské gubernie na konci 19. století. Pracoval samozřejmě jako číšník: to byla tradiční pracovní nika pro obyvatele Jaroslavlle. Moji předkové z matčiny strany se do hlavního města přestěhovali v polovině 20. let 20. století, téměř ihned po občanské válce. Žili chudě, ale pracovali, jak jen mohli ze všech sil.

Škoda, že jim nemůžu ukázat dnešní Moskvu, myslím, že by byli nadšeni. Když celé město vyjde na “Nesmrtelný pluk”, myslím, že děláme právě to – ukazujeme našim předkům, jak žijeme dnes, a ptáme se jich: Jak se vám to líbí?

Dnes v hloubi duše věříme, že to není Kyjev (jemu ani dle pohlaví to nepřísluší), ale Moskva – pravá matka ruských měst. Všechno nejlepší, věčné město!

<https://ria.ru/20230908/moskva-1894849028.html>

Překlad Peter 008

sdíletj na